

แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านบางแม่หม้าย
ตำบลบางใหญ่ อำเภอบางปลาม้า จังหวัดสุพรรณบุรี
GUIDELINES FOR COMMUNITY-BASED TOURISM DEVELOPMENT
AT BANG MAE-MAI BANG YAI BANG PLA-MA
SUPHANBURI PROVINCE

ธง คำเกิด

Thong Khamkerd

วัชรพันธ์ แสนสิทธิ์

Watcharaphan Sansit

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ

Rajamangala University of Technology Suvarnabhumi

E-mail : Thongk.feed@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. เพื่อศึกษาบริบทพื้นที่ของชุมชนบ้านบางแม่หม้าย 2. เพื่อประเมินศักยภาพการท่องเที่ยวโดยชุมชน 3. เพื่อเสนอแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านบางแม่หม้าย ในการศึกษาครั้งนี้เป็นวิจัยแบบผสานวิธี ผู้วิจัยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง ในการให้ข้อมูล ที่ประกอบด้วย แกนนำกลุ่มท่องเที่ยวชุมชนบางแม่หม้าย สมาชิก ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว และองค์การบริหารส่วนตำบลบางใหญ่ จำนวน 30 คน ซึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสำรวจบริบทพื้นที่ แบบสัมภาษณ์ แบบตรวจสอบรายการ และประเด็นสนทนา ทำการวิเคราะห์เนื้อหาตามประเด็นที่ค้นพบแล้วนำมาพรรณนาเชิงอุปนัย

ผลการวิจัยพบว่า

1. บริบทของชุมชนบ้านบางแม่หม้าย มีการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนในรูปแบบกลุ่ม โดยมีสมาชิกเป็นคนในชุมชน แบบมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน มีการจัดสถานที่ต้อนรับนักท่องเที่ยว โดยมีกิจกรรมการท่องเที่ยวให้นักท่องเที่ยวได้เรียนรู้วิถีชีวิต ภูมิปัญญาชาวบ้านของชุมชนบ้านบางแม่หม้าย

2. ศักยภาพการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านบางแม่หม้าย มีระดับศักยภาพภาพรวมอยู่ในระดับดีเยี่ยม เมื่อพิจารณารายด้านเรียงจากลำดับค่าเฉลี่ยมากไปน้อย คือ 1) ด้านการยกระดับคุณภาพชีวิตชุมชนที่ดี 2) ด้านการจัดการทรัพยากรท่องเที่ยวโดยชุมชน 3) ด้านการอนุรักษ์และการฟื้นฟูวัฒนธรรม

ท้องถิ่น 4) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกและการให้บริการการท่องเที่ยวโดยชุมชน และ 5) ด้านบริหารจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน ตามลำดับ

3. แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านบางแม่หม้าย ได้แก่ 1) การพัฒนาการบริหารจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านบางแม่หม้าย 2) การพัฒนาการตลาดการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านบางแม่หม้าย 3) การพัฒนาด้านการบริการนักท่องเที่ยว 4) การจัดการข้อมูลและการสื่อความหมายทางการท่องเที่ยว 5) การส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยชุมชนบางแม่หม้าย 6) การพัฒนาศักยภาพบุคลากรด้านการท่องเที่ยวโดยชุมชน และ 7) การป้องกันและรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว

คำสำคัญ: การท่องเที่ยวโดยชุมชน, การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน, ชุมชนบ้านบางแม่หม้าย

Abstract

This paper aimed to 1) study Bang Mae Mai Community in terms of area, 2) evaluate the tourism potential held by Bang Mae Mai Community, and 3) propose the guidelines to develop Bang Mae Mai Community's tourism. This study was a mixed method of quantitative and qualitative approaches. Participation Action Research was employed. The data collection was from the document, survey, in-depth interview, and focus group. The instruments were the interview form, checklist, and conversations. Then, the data were analysed.

The findings were as follows:

1) In terms of Bang Mae Mai Community's area, the tourism was held as a group led by Bang Mae Mai's villagers. Tourists can participate with the tourism activities there such as Thai ways of life and Thai wisdom in Bang Mae Mai Community.

2) The research found that overview of tourism potential at Bang Mae Mai Community was excellent. Interm of details ranking from highest level to least; 1) the elevation of the quality of life; 2) the community – based tourism management; 3) the conservation of local culture; 4) the facilities and conveniences for the tourist and 5) tourism management by Bang Mae Mai community.

3) The seven guidelines gained under this study were proposed namely, tourism management development by Bang Mae Mai Community, tourism marketing development by Bang Mae Mai Community, tourists' service development, data

management and interpretation by Bang Mae Mai Community, tourism promotion by Bang Mae Mai Community, staff's tourism ability development, and tourists' safety.

Keywords: Community Based Tourism, Sustainable Tourism Development,
Bang Mae Mai Community

บทนำ

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญต่อการสร้างรายได้ของประเทศ การเติบโตทางการท่องเที่ยวได้สร้างอาชีพและโอกาสในภาคอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและธุรกิจที่เกี่ยวข้องหลายประเทศได้หันมาให้ความสำคัญกับการพัฒนาส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวทั้งภายในประเทศและนักท่องเที่ยวต่างประเทศ เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศ ขณะที่ประเทศไทยกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาได้คาดการณ์ในปี 2560 จะมีนักท่องเที่ยวเดินทางมาจำนวนมากและจะก่อให้เกิดรายได้มูลค่ารวม 2.75 ล้านล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2559 ร้อยละ 9.84 รายได้จากนักท่องเที่ยวคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 17-18 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (กองเศรษฐกิจการท่องเที่ยวและกีฬา, 2560) การท่องเที่ยวจึงนับเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทยเป็นอย่างยิ่ง เพราะนอกจากนำรายได้ให้ประเทศและคนในท้องถิ่นแล้ว ยังก่อให้เกิดการพัฒนาในทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ทั้งระบบสาธารณูปโภคพื้นฐาน สิ่งก่อสร้างต่าง ๆ สิ่งอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยว และส่งผลต่อความสะอาดสบายในด้านต่าง ๆ ของท้องถิ่นที่มีการท่องเที่ยวด้วย แต่ในทางตรงข้ามหากมีการบริหารจัดการที่ไม่เหมาะสม จะส่งผลให้สภาพแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวเปลี่ยนแปลงและเสื่อมโทรมได้ การจัดการการท่องเที่ยวโดยทั่วไปมักประสบปัญหาสวนทางกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่นกับการพัฒนาประเทศอยู่เสมอ สังเกตได้ว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวในอดีตที่ผ่านมาเกิดรูปแบบการท่องเที่ยวที่เรียกว่า การท่องเที่ยวแบบมวลชน (Mass Tourism) เป็นรูปแบบการท่องเที่ยวที่มุ่งเน้นรายได้และให้ความสำคัญกับการอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวเป็นหลัก โดยปราศจากการคำนึงถึงผลกระทบทางสิ่งแวดล้อม สังคมและวัฒนธรรม (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา และเพ็ญศิริ ศรีคำภา, 2557)

จากสถานการณ์ในปัจจุบันนักท่องเที่ยวเริ่มหันมาสนใจเรื่องการท่องเที่ยวที่มาสัมผัสวิถีชีวิตของชุมชน การสร้างประสบการณ์แปลกใหม่ให้กับชีวิตสอดคล้องกับที่ประเทศไทยมีการส่งเสริมการท่องเที่ยววิถีไทยเรียนรู้และวัฒนธรรมท้องถิ่น (Local Experience) จึงทำให้เกิดการท่องเที่ยวโดยชุมชนมากขึ้น (พจนา สงวนศรี, 2546) ดังนั้นการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนจึงเป็นเครื่องมือในการพัฒนาชุมชนที่ต้องอาศัยการมีส่วนร่วมของของคนในชุมชน และทรัพยากรด้านต่าง ๆ ของชุมชนเพื่อเป็นต้นทุนในการส่งเสริมการท่องเที่ยว เช่น ภูมิปัญญาชาวบ้าน ศิลปะ วัฒนธรรมท้องถิ่น ตลอดจน

วิถีชีวิตความเป็นอยู่มาเป็นต้นทุนทางการท่องเที่ยว ดังนั้นสภาพแวดล้อม และฐานข้อมูลของชุมชนจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จำเป็นต้องมีการศึกษาบริบทของชุมชนในแหล่งท่องเที่ยว รวมถึงศักยภาพด้านการท่องเที่ยวโดยชุมชนและรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ตรงกับความต้องการของนักท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับศักยภาพของชุมชนในแหล่งท่องเที่ยว เพื่อให้ให้นักท่องเที่ยวได้รับประสบการณ์ที่มีคุณค่าและความประทับใจจากกิจกรรมท่องเที่ยวพิเศษที่ได้ร่วมกันทำระหว่างนักท่องเที่ยวและชุมชนในแหล่งท่องเที่ยว (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2550)

ชุมชนบ้านบางแม่หม้าย ตั้งอยู่ในตำบลบางใหญ่ อำเภอบางพลาม จังหวัดสุพรรณบุรี เป็นชุมชนที่มีความโดดเด่น ทั้งประวัติศาสตร์ความเป็นมาอันยาวนานตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา มีแม่น้ำแม่กลองไหลผ่านพื้นที่ชุมชน นอกจากนี้ยังมีคลองต่าง ๆ อีกหลายสายที่เชื่อมโยงกันภายในชุมชนก่อเกิดวิถีชีวิตของคนริมน้ำ ด้วยเสน่ห์ของคนในชุมชนบางแม่หม้ายที่มีวิถีชีวิตเรียบง่าย อ้อยาศัยไมตรีของชาวบ้านและมากด้วยทรัพยากรท่องเที่ยวที่มีอัตลักษณ์และเอกลักษณ์ไม่เหมือนใคร ความเชื่อ ภูมิปัญญาชาวบ้าน บรรยากาศท้องทุ่ง วิถีชีวิต (องค์การบริหารส่วนตำบลบางใหญ่, 2559) อย่างไรก็ตามหากพิจารณาถึงผลกระทบจากการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นในชุมชนที่เป็นทั้งด้านบวก คือ การมีรายได้เพิ่มขึ้นของชุมชน การจ้างงาน จ้างอาชีพ รวมไปถึงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ แต่ในทางตรงข้ามก็เกิดการเปลี่ยนแปลงในด้านลบได้เช่นกัน เช่น ปัญหาความเสื่อมโทรมทางสภาพแวดล้อม ความขัดแย้งภายในชุมชน การกระจายรายได้ไม่ทั่วถึงกลุ่มคนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เป็นต้น จะเห็นได้ว่าการท่องเที่ยวเปรียบเสมือนดาบสองคมที่ชุมชนต้องมีความเข้มแข็งของคนในชุมชนเป็นอย่างมาก เมื่อชุมชนขาดความพร้อมและแรงriebที่จะเปิดรับการท่องเที่ยวโดยไม่คำนึงถึงผลกระทบให้รอบด้านไม่มีการบริหารจัดการชุมชนที่ดี ไม่เกิดกระบวนการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนอย่างแท้จริงก็จะทำให้ชุมชนนั้นไม่เกิดความยั่งยืน

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยได้เล็งเห็นถึงความสำคัญและความต้องการของชุมชนบ้านบางแม่หม้ายจึงทำให้ผู้วิจัยจำเป็นต้องศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านบางแม่หม้าย ตำบลบางใหญ่ อำเภอบางพลาม จังหวัดสุพรรณบุรี เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนให้เกิดกระบวนการการมีส่วนร่วมของชุมชน การวางแผนจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวอย่างบูรณาการและสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชนในการจัดการการท่องเที่ยวครบถ้วนในทุกมิติของการพัฒนาไม่ว่าจะเป็นสิ่งแวดล้อม สังคมวัฒนธรรม และด้านเศรษฐกิจ เพื่อพัฒนาศักยภาพชุมชนและเตรียมความพร้อมด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในชุมชนของตนเอง จะทำให้ชุมชนได้รับการพัฒนาไปในทิศทางที่เหมาะสม และก้าวเข้าสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนอย่างแท้จริง

วัตถุประสงค์

- 1) เพื่อศึกษาบริบทพื้นที่ชุมชนบ้านบางแม่หม้าย ตำบลบางใหญ่ อำเภอบางปลาม้า จังหวัดสุพรรณบุรี
- 2) เพื่อประเมินศักยภาพด้านการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านบางแม่หม้าย ตำบลบางใหญ่ อำเภอบางปลาม้า จังหวัดสุพรรณบุรี
- 3) เพื่อเสนอแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านบางแม่หม้าย ตำบลบางใหญ่ อำเภอบางปลาม้า จังหวัดสุพรรณบุรี

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมวิธี โดยใช้รูปแบบการวิจัยแบบมีส่วนร่วม (Participatory Action Research: PAR) เกิดกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันระหว่างผู้วิจัย หน่วยงานภาครัฐ และชุมชน ข้อมูลที่ศึกษาในการดำเนินการ ดังนี้

1) **การศึกษาเชิงเอกสาร (Document Study)** ทำการศึกษาและรวบรวมข้อมูล จากเอกสาร และหลักฐานที่เกี่ยวข้องจากงานวิจัย หนังสือ ตำรา เอกสาร โดยให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ผู้วิจัยจะทำการรวบรวม วิเคราะห์ และสังเคราะห์เอกสารต่าง ๆ เพื่อสรุปและกำหนดเป็นข้อมูลในการจัดทำแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยว

2) **การศึกษาในภาคสนาม (Field Study)** เพื่อทราบแนวคิด หลักการ ความเป็นมา รูปแบบของความสัมพันธ์ และกระบวนการจัดการการท่องเที่ยวของชุมชนบางแม่หม้าย ทั้งในระดับนโยบาย ประชาชน ชุมชน สถาบันการศึกษาในพื้นที่ โดยมีขั้นตอนการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ การสำรวจพื้นที่ (field survey) การสัมภาษณ์แบบเจาะลึกรายบุคคล (In Depth Interviews) และการจัดประชุมผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย จากผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informant) เพื่อร่วมกันแสดงความคิดเห็นและทำการวิเคราะห์โครงสร้างพื้นฐานลักษณะทางกายภาพ เศรษฐกิจและสังคม ทรัพยากรการท่องเที่ยว กิจกรรมการท่องเที่ยว ผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น การให้บริการและสิ่งอำนวยความสะดวก การบริหารจัดการนักท่องเที่ยว เพื่อนำไปเป็นข้อมูลในการจัดทำแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านบางแม่หม้าย

3) **ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Information)** การวิจัยเป็นการศึกษาในเชิงลึกมุ่งเน้นการสัมภาษณ์และประชุมผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่มีความเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านบางแม่หม้าย จากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) รวมทั้งหมด 30 คน ดังนี้

(1) แกนนำกลุ่มบริหารการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านบางแม่หม้าย	จำนวน 6 คน
(2) สมาชิกกลุ่มการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านบางแม่หม้าย	จำนวน 20 คน
(3) ผู้ประกอบการภาคเอกชนด้านการท่องเที่ยว	จำนวน 2 คน

(4) ตัวแทนองค์การบริหารส่วนตำบลบางใหญ่

จำนวน 2 คน

4) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การดำเนินการตามโครงการวิจัยดังกล่าว เน้นการศึกษาวเคราะห์และกระบวนการมีส่วนร่วมทั้งการเก็บข้อมูลจากเอกสาร งานวิจัย เอกสารที่เกี่ยวข้อง การประชุมผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย โดยดำเนินการและใช้เครื่องมือที่สำคัญ ได้แก่

(1) แบบสำรวจบริบทพื้นที่ชุมชนบ้านบางแม่หม้าย ได้แก่ โครงสร้างพื้นฐาน ลักษณะทางกายภาพ เศรษฐกิจและสังคม ทรัพยากรการท่องเที่ยว สภาพแวดล้อมที่เหมาะสมต่อการเป็นแหล่งท่องเที่ยว กิจกรรมทางการท่องเที่ยว ผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น การให้บริการนักท่องเที่ยวและสิ่งอำนวยความสะดวก การบริหารจัดการนักท่องเที่ยว

(2) การสัมภาษณ์ ผู้วิจัยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก (In Depth Interviews) แบบมีโครงสร้าง (Structured Interviews) กับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในพื้นที่ในการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านบางแม่หม้าย โดยพัฒนาเป็นแบบสัมภาษณ์ที่พัฒนาจากเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เป็นแนวทางในการสัมภาษณ์

(3) แบบตรวจสอบรายการ (Check List) ประเมินศักยภาพการการท่องเที่ยวโดยชุมชน โดยใช้คำถามแบบปลายเปิด (Open Ends Question) เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับศักยภาพชุมชน ได้แก่ ด้านการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน ด้านการยกระดับคุณภาพชีวิตชุมชนที่ดี ด้านการอนุรักษ์และการฟื้นฟูวัฒนธรรมท้องถิ่น ด้านการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวโดยชุมชน ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกและการให้บริการการท่องเที่ยวโดยชุมชน

(4) ประเด็นการสนทนากลุ่มในการกำหนดแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านบางแม่หม้ายตำบลบางใหญ่ อำเภอบางปลาม้า จังหวัดสุพรรณบุรี

5) การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลที่หลากหลาย เพื่อให้ได้ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา ดังนี้

(1) การเก็บรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ได้จากการรวบรวม ค้นคว้า ศึกษาจากเอกสาร หนังสือ วารสาร และงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านบางแม่หม้าย ศักยภาพทางการท่องเที่ยว รูปแบบและกิจกรรมท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับทรัพยากรทางการท่องเที่ยวของชุมชน

(2) ลงพื้นที่ชุมชนเพื่อสำรวจเก็บข้อมูลบริบทของชุมชนบ้านบางแม่หม้าย โครงสร้างพื้นฐาน ลักษณะทางกายภาพ เศรษฐกิจและสังคม ทรัพยากรการท่องเที่ยว สภาพแวดล้อมที่เหมาะสมต่อการเป็นแหล่งท่องเที่ยว กิจกรรมทางการท่องเที่ยว ผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น การให้บริการนักท่องเที่ยวและสิ่งอำนวยความสะดวก การบริหารจัดการนักท่องเที่ยว

(3) การสัมภาษณ์เชิงลึก (in-depth interview) ผู้ที่ให้ข้อมูลหลัก (Key Informant) ซึ่งเป็นคณะกรรมการการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านบางแม่หม้าย หน่วยงานภาครัฐ และผู้ที่มีส่วน

เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านบางแม่หม้าย เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับบริบทของชุมชนบ้านบางแม่หม้าย

(4) จัดประชุมกลุ่มย่อย (Focus Group) กับแกนนำกลุ่มบริหารการท่องเที่ยวโดยชุมชน และสมาชิกกลุ่มการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านบางแม่หม้าย เพื่อประเมินประเมินศักยภาพการท่องเที่ยวโดยชุมชน ในด้านการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน ด้านการยกระดับคุณภาพชีวิตชุมชนที่ดี ด้านการอนุรักษ์และการฟื้นฟูวัฒนธรรมท้องถิ่น ด้านการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวโดยชุมชน และด้านสิ่งอำนวยความสะดวกและการให้บริการการท่องเที่ยวโดยชุมชน

(5) จัดประชุมผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย จากผู้ที่ให้ข้อมูลหลัก (Key Informant) ซึ่งเป็นผู้นำชุมชน แกนนำกลุ่มบริหารจัดการการท่องเที่ยวของชุมชน คณะกรรมการการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านบางแม่หม้าย ตัวแทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และผู้ประกอบการภาคเอกชนด้านการท่องเที่ยว เพื่อให้ได้ข้อมูลมาศึกษาและจัดทำแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านบางแม่หม้าย

6) การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำข้อมูลจากเอกสารและข้อมูลภาคสนามที่ได้จากการสำรวจการสัมภาษณ์เชิงลึก จากการประเมินศักยภาพการท่องเที่ยวโดยชุมชนทั้ง 5 ด้าน และประเด็นจากการประชุม มาตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล คัดกรองข้อมูลและจัดแยกเป็นประเด็นต่าง ๆ วิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ตามประเด็นที่ค้นพบ (Topic) แล้วนำมาพรรณนาเชิงอุปนัย (Inductive)

ผลการวิจัย

1) บริบทพื้นที่ชุมชนบ้านบางแม่หม้าย อำเภอบางปลาม้า จังหวัดสุพรรณบุรี มีอาชีพหลักเป็นกิจกรรมทางการเกษตร ได้แก่ การทำนาข้าว ปลูกผักสวนครัวในครัวเรือน และมีอาชีพรับจ้าง ในด้านการท่องเที่ยวโดยชุมชน ชุมชนบ้านบางแม่หม้ายมีโอกาสได้ต้อนรับกลุ่มนักท่องเที่ยวประเภทศึกษาดูงาน อีกทั้งยังคิดหากิจกรรมต่างๆ ให้เกิดขึ้นในชุมชน โดยนำภูมิปัญญาชาวบ้าน เช่น การทำไม้กวาดร้อยปีบางแม่หม้าย การทำนาข้าวแบบปราณีของแผ่นดิน การปลูกผักปลอดสารพิษ การทำอาหารพื้นถิ่น การทำเครื่องจักรสาน การล่องเรือชมวิถีชีวิตริมฝั่งแม่น้ำท่าจีน เชื่อมโยงกิจกรรมท่องเที่ยวภายในชุมชนให้มีความหลากหลายและน่าสนใจ ให้มีเอกลักษณ์และสามารถเป็นจุดดึงดูดให้นักท่องเที่ยวมาเรียนรู้วิถีชีวิตของชุมชนบ้านบางแม่หม้าย

ชุมชนเกิดกลไกในการดำเนินงานขับเคลื่อนการท่องเที่ยวโดยการมีคณะกรรมการในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน มีการแบ่งและมอบหมายหน้าที่ ประกอบด้วยผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ผู้นำชุมชน เกษตรกร กลุ่มอาชีพต่าง ๆ และจากหน่วยงานภาครัฐ ได้แก่ องค์การบริหารส่วนตำบลบางใหญ่ ภาคเอกชน โดยมีกลุ่มสมาชิก 8 กลุ่ม ได้แก่ 1. กลุ่มบ้านเรือนไทยโฮมสเตย์

2. กลุ่มไม้กวาดใบมะพร้าว 3. กลุ่มขนมหวาน 4. กลุ่มหัตถกรรมจักสาน 5. กลุ่มรถอีแต่น
6. กลุ่มเรือพายและเรือยนต์ 7. กลุ่มเศรษฐกิจพอเพียง และ 8. กลุ่มนวดแผนโบราณ

เส้นทางและกิจกรรมการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านบางแม่หม้าย เกิดขึ้นจากการร่วมแสดงความคิดเห็นจากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกภาคส่วน โดยประกอบด้วย 3 โปรแกรม ได้แก่ โปรแกรมที่ 1 เส้นทางท่องเที่ยวตามรอยประวัติศาสตร์ชุมชนคนดั้งเดิม โปรแกรมที่ 2 ทิวทัศน์กับรถอีแต่นชมวิถีชีวิตธรรมชาติทุ่งนา โปรแกรมที่ 3 เสริมบุญพูลสุข ตักบาตรยามเช้า โดยแต่ละโปรแกรมการท่องเที่ยวมีทั้งรูปแบบ 1 วัน หรือ 2 วัน 1 คืน

2) ศักยภาพการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านบางแม่หม้าย อำเภอบางพลาม้า จังหวัดสุพรรณบุรี มีเกณฑ์การประเมินศักยภาพการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านบางแม่หม้าย 5 ด้านใหญ่ สามารถสรุปได้ดังนี้

ตารางที่ 1 แสดง Overall score for potential assessment Community-Based Tourism at Bang Mae-Mai.

Title	Score	Result
1. Community - based tourism management	2.90	Good
2. Enhance quality of life for good communities	3.87	Very good
3. Conservation and recovery of local culture	3.33	Very good
4. Community based tourism resource management	3.40	Very good
5. Facilities and services provided by the community	2.97	Good

จากตารางที่ 1 ผลคะแนนรวมในแต่ละด้านแสดงให้เห็นว่า ด้าน 2 การยกระดับคุณภาพชีวิตชุมชนที่ดี ได้คะแนน 3.87 อยู่ในระดับดีเยี่ยม ด้าน 4 การจัดการจัดการทรัพยากรท่องเที่ยวโดยชุมชน ได้คะแนน 3.40 อยู่ในระดับดีเยี่ยม ด้าน 3 การอนุรักษ์และฟื้นฟูวัฒนธรรมท้องถิ่น ได้คะแนน 3.33 อยู่ในระดับดีเยี่ยม ด้าน 5 สิ่งอำนวยความสะดวกและการให้บริการการท่องเที่ยวโดยชุมชน ได้คะแนน 2.97 อยู่ในระดับดี และด้าน 1 การบริหารจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน ได้คะแนน 2.90 อยู่ในระดับคะแนนดี ตามลำดับ

3) แนวทางการพัฒนาท่องเที่ยวโดยชุมชนบางแม่หม้าย อำเภอบางพลาม้า จังหวัดสุพรรณบุรี โดยผู้วิจัยได้นำประเด็นการศึกษาศึกษาบริบทพื้นที่ชุมชนบ้านบางแม่หม้าย และศักยภาพ

ด้านการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านบางแม่หม้ายมาหารือกับชุมชนและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในพื้นที่ เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านบางแม่หม้าย ได้ผลสรุปมีดังนี้ (1) การพัฒนาการบริหารจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านบางแม่หม้าย ควรพัฒนาการมีส่วนร่วมโดยส่งเสริมให้คนในชุมชนบ้านบางแม่หม้ายเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวบนฐานทรัพยากร และการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวของชุมชน ควรพัฒนาการมีส่วนร่วมจากหน่วยงานภาครัฐ หรือหน่วยงานรับผิดชอบในพื้นที่ในด้านการสนับสนุนงบประมาณ (2) การพัฒนาการตลาดการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านบางแม่หม้าย ควรมีการตลาดเชิงรุกในช่องทางที่หลากหลาย และสามารถเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายที่เหมาะสมกับชุมชน ควรมีการสอดแทรกข้อมูลเกี่ยวกับทรัพยากรการท่องเที่ยวในชุมชนที่สำคัญ และควรมีการกำหนดแผนการตลาดด้านการท่องเที่ยวที่ชัดเจน และกำหนดเข้าในแผนพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสุพรรณบุรี (3) การพัฒนาด้านการบริการนักท่องเที่ยว ชุมชนควรวางแผนการบริการนักท่องเที่ยวที่เป็นระบบ เริ่มตั้งแต่การติดต่อประสานงานกับกลุ่มนักท่องเที่ยว ร่วมกันพัฒนาคุณภาพการบริการแก่นักท่องเที่ยวให้นักท่องเที่ยวได้รับประสบการณ์ที่มีคุณค่าจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องในชุมชน และควรยกระดับมาตรฐานของสินค้าแปรรูปจากผลิตภัณฑ์ของชุมชนบ้านบางแม่หม้าย (4) การจัดการข้อมูลและการสื่อความหมายทางการท่องเที่ยว ควรมีการคัดเลือกข้อมูลที่สำคัญ และมีความน่าสนใจ ต้องมีการตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสม ควรมีการเผยแพร่องค์ความรู้และภูมิปัญญาท้องถิ่นในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อสร้างความน่าสนใจ (5) การส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านบางแม่หม้าย โดยหน่วยงานภาครัฐ ควรกำหนดนโยบายส่งเสริมและสนับสนุนการท่องเที่ยว โดยเน้นวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชุมชน มีการจัดทำแผนการส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อให้สอดคล้องกับแผนการพัฒนาของจังหวัดในระยะสั้น และระยะยาว (6) การพัฒนาศักยภาพบุคลากรด้านการท่องเที่ยวโดยชุมชน ดังนั้นชุมชนควรให้สมาชิกกลุ่มท่องเที่ยวโดยชุมชน เยาวชน และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง เพิ่มศักยภาพที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวโดยชุมชน เช่น การเป็นเป็นเจ้าบ้านที่ดี การสื่อความหมายทางการท่องเที่ยว การนำชมสถานที่ท่องเที่ยว เป็นต้น และ (7) การจัดการความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว ชุมชนควรจัดทำแผนรองรับกรณีฉุกเฉินสำหรับนักท่องเที่ยว การซักซ้อมแผน และการประเมินความพร้อม และร่วมกันกำหนดแนวทางดูแลความปลอดภัยจากการท่องเที่ยว เพื่อสร้างความมั่นใจในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว

อภิปรายผล

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านบางแม่หม้าย ตำบลบางใหญ่ อำเภอบางปลาม้า จังหวัดสุพรรณบุรี สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

ผลจากการวิจัยตามวัตถุประสงค์ที่ 1 พบว่า ชุมชนบ้านบางแม่หม้ายได้พัฒนาชุมชนเพื่อการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชน เปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้เรียนรู้วิถีชีวิตโดยนำภูมิปัญญาชาวบ้าน ภูมิปัญญาอียิปต์ วัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิตของคนในชุมชนมาเชื่อมโยงในการจัดกิจกรรมภายในชุมชนที่สอดคล้องกับสภาพพื้นที่ ให้มีเอกลักษณ์ที่โดดเด่นและสามารถเป็นจุดดึงดูดให้นักท่องเที่ยวมาเรียนรู้วิถีชีวิตของชุมชนบ้านบางแม่หม้าย และพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืนโดยใช้การท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือในการยกระดับคุณภาพชีวิต ชุมชนมีกลไกในการดำเนินงานขับเคลื่อนการท่องเที่ยวโดยการมีคณะกรรมการชุดคณะกรรมการในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน รูปแบบการบริหารจัดการโดยชุมชนจากการร่วมคิด ร่วมวางแผน ร่วมแก้ปัญหาโดยชุมชน ภายใต้แนวคิดการเป็นเจ้าของ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเพ็ญฤทัย เสริมศิลป์ และคณะ (2560) ได้วิจัยเรื่องแนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร อ.ศรีประจันต์ พบว่า ชุมชนมีทรัพยากรทางการท่องเที่ยวที่สามารถเป็นแหล่งท่องเที่ยวอีกยังมีกิจกรรมเกิดขึ้นในชุมชน อาทิ วิถีชีวิต ความเชื่อ ภูมิปัญญาชาวบ้าน การทำนาข้าว การปลูกผักปลอดสารพิษ การทำเกษตรอินทรีย์ สวนผลไม้ และการทำนาข้าว มาเป็นตัวเชื่อมโยงในการจัดกิจกรรมภายในชุมชนให้มีความหลากหลายและน่าสนใจ มีเอกลักษณ์และสามารถเป็นจุดดึงดูดให้นักท่องเที่ยวมาเรียนรู้วิถีชีวิตทางการเกษตร ซึ่งสอดคล้องกับทิพย์สุดา พุฒจรัส และคณะ (2556) ได้ทำการวิจัยเรื่องการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนเพื่อการพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืน กรณีศึกษาชุมชนสลักคอก จังหวัดตราด ที่พบว่าพื้นที่ชุมชนสลักคอกมีการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนอย่างมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น น่าสนใจลักษณะพื้นที่ที่มีความโดดเด่นเหมาะสมเป็นแหล่งท่องเที่ยว เนื่องจากมีทรัพยากรทางธรรมชาติและทางวัฒนธรรมที่ผสมผสานกันได้อย่างเหมาะสมกับการจัดการเส้นทางท่องเที่ยวประทับใจกับกิจกรรมการศึกษาเรียนรู้ทางธรรมชาติและทางวัฒนธรรม

ผลจากการวิจัยตามวัตถุประสงค์ที่ 2 พบว่า ศักยภาพการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านบางแม่หม้ายมีการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านบางแม่หม้าย โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน ด้วยการขับเคลื่อนของผู้นำและสมาชิกในกลุ่มบนฐานทรัพยากรในชุมชน มีระบบบริหารจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนที่ชัดเจน การจัดสรรรายได้ของชุมชนอย่างทั่วถึงและเป็นธรรม ส่งเสริมผลิตภัณฑ์ของชุมชนจากการท่องเที่ยว จัดเก็บข้อมูลวัฒนธรรมชุมชนและอนุรักษ์และการฟื้นฟูวัฒนธรรมท้องถิ่น มีการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกและการให้บริการการท่องเที่ยวอย่างทั่วถึง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพิมพ์ลภัส พงศกรรังศิลป์ (2557) ทำการวิจัยเรื่องการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนอย่างยั่งยืน กรณีศึกษาบ้านโคกไคร จังหวัดพังงา ซึ่งพบว่า กลุ่มการท่องเที่ยวชุมชนบ้านโคกไครมุ่งเน้นการส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนที่ดำเนินกิจกรรมทางการท่องเที่ยวจากสมาชิกกลุ่มในชุมชน โดยกลุ่มท่องเที่ยวชุมชนบ้านโคกไครมีการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว การบริการและการให้ประสบการณ์ที่มีคุณภาพแก่นักท่องเที่ยวในช่วงระหว่างทำกิจกรรม มีการบริหารจัดการการท่องเที่ยวและการมีส่วนร่วมของชุมชน

ผลจากการวิจัยตามวัตถุประสงค์ที่ 3 พบว่า สำหรับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านบางแม่หม้ายประกอบด้วย การพัฒนาการบริหารจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชน การพัฒนาการตลาดการท่องเที่ยวโดยชุมชน การพัฒนาด้านการบริการนักท่องเที่ยว การจัดการข้อมูล และการสื่อความหมายทางการท่องเที่ยว การส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยชุมชน การพัฒนาศักยภาพบุคลากรด้านการท่องเที่ยวโดยชุมชน และการจัดการความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของจิราภรณ์ แก้วมณี (2557) แนวทางการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงชุมชนบ้านหัวเขาจีน มีทุนทางวัฒนธรรมไทยทรงดำ หน่วยงานภาครัฐและเอกชน ควรเข้ามาช่วยจัดการร่วมวางแผนและดำเนินการร่วมกับกลุ่มผู้นำชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปาริฉัตร สิงห์ศักดิ์ตระกูล และพัชรินทร์ เสริมการดี (2556) แนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่คำนึงถึงศักยภาพการปรับปรุงความสะอาดและปรับปรุงภูมิทัศน์ ให้มีความสวยงามและสร้างสร้างจิตสำนึกให้นักท่องเที่ยวและชุมชน มีการจัดเตรียมสิ่งอำนวยความสะดวก จัดทำสื่อความหมายทางธรรมชาติและมีการจัดเตรียมมัคคุเทศก์ท้องถิ่น สำหรับการถ่ายทอดเรื่องราวของแหล่งท่องเที่ยวในชุมชน และด้านการพัฒนาการตลาด จัดทำเส้นทางเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวของชุมชน เน้นกิจกรรมท่องเที่ยวที่มีการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับนักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมาย การจัดทำคู่มือ แผ่นพับ ใบปลิว และพัฒนาเว็บไซต์สำหรับประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้

- 1) ควรพัฒนาศักยภาพคนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวโดยชุมชน ให้มีองค์ความรู้ ทักษะและความสามารถ และการดึงเยาวชนและคนรุ่นใหม่เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนมากขึ้น ให้รู้คุณค่าของประวัติศาสตร์ชุมชน ภูมิปัญญาท้องถิ่น สืบทอดต่อไปในอนาคต
- 2) หน่วยงานภาครัฐ ควรเข้ามามีบทบาทในด้านการสนับสนุนงบประมาณ ควรกำหนดนโยบายส่งเสริมและสนับสนุนการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านบางแม่หม้าย
- 3) ควรมีการทำการตลาดเชิงรุกในช่องทางที่หลากหลาย และสามารถเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายที่เหมาะสมกับชุมชน และควรยกระดับมาตรฐานการบริการและมาตรฐานของสินค้าแปรรูปจากผลิตภัณฑ์ชุมชน เพื่อสร้างรายได้ให้กับชุมชนบ้านบางแม่หม้าย

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยในครั้งต่อไป

- 1) จากการวิจัยควรมีการพัฒนาศักยภาพและความพร้อมของบุคลากรทางการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านบางแม่หม้าย เพื่อหนุนเสริมศักยภาพทางการท่องเที่ยวของชุมชน เช่น การพัฒนานักสื่อความหมาย เป็นต้น

2) จากการวิจัยควรวิจัยในเชิงการพัฒนาระบบกลไกการขับเคลื่อนการท่องเที่ยวโดยชุมชน และภาคีเครือข่ายแบบพหุภาคีในการขับเคลื่อนชุมชนบ้านบางแม่หม้าย ในบทบาทของชุมชนเจ้าของพื้นที่ หน่วยงานภาครัฐ และภาคเอกชน ในการพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนบ้านบางแม่หม้าย

3) จากการวิจัยควรทำการวิจัยด้านกลยุทธ์การส่งเสริมการตลาดท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านบางแม่หม้าย รูปแบบการสื่อสารทางการตลาด และความต้องการของนักท่องเที่ยวกลุ่มเฉพาะที่มีคุณภาพเหมาะสมกับชุมชน

เอกสารอ้างอิง

กองเศรษฐกิจการท่องเที่ยวและกีฬา. (2560). *รายงานภาวะเศรษฐกิจท่องเที่ยว*. (ฉบับที่7).

กรุงเทพมหานคร: สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2544). *สรุปนโยบายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ*. กรุงเทพมหานคร: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2550). *แผนการพัฒนากการท่องเที่ยว*. กรุงเทพมหานคร: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.

จิราภรณ์ แก้วมณี. (2557). *แนวทางการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงชุมชนบ้านหัวเขาจีน*. ใน วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ทิพย์สุดา พุดจระ, ลุง วีระนาวัน, คณิต เขียววิชัย, และธีรศักดิ์ อุ่นอารมย์เลิศ. (2556). การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนเพื่อการพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืน กรณีศึกษาชุมชนสลักคอก จังหวัดตราด. *วารสารศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์*, ปีที่ 5 (ฉบับที่ 2), กรกฎาคม-ธันวาคม 2556.

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา และเพ็ญศิริ ศรีคำภา. (2557). *การพัฒนากการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์: บริษัทธรรมสาร จำกัด.

ปาริฉัตร สิงห์ศักดิ์ตระกูล และพัชรินทร์ เสริมการดี. (2556). แนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่คำนึงถึงศักยภาพการปรับปรุงความสะอาดและปรับปรุงภูมิทัศน์ให้มีความสวยงามและสร้างสร้างจิตสำนึกให้นักท่องเที่ยวและชุมชน. *วารสารสุทธิปริทัศน์*, 27 (83).

พิมพ์ลภัส พงศกรรังศิลป์. (2557). การจัดการการท่องเที่ยวชุมชนอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา บ้านโคกไคร จังหวัดพังงา. *วารสารวิชาการ Veridian E-Journal*, 7 (3).

พจนา สอนศรี. (2546). *เอกสารการสอนชุดวิชา หน่วยที่ 8-15 การจัดการนันทนาการและการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.